

Sygn. akt III AUa 207/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi T. G.

o wznowienie postępowania w sprawie III AUa 459/12 zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wypłatę emerytury

oddala skargę.

III AUa 207/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni T. G. w dniu 21 lutego 2013 roku wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie III AUa 459/12 zaskarżając ten wyrok oparty o przepis art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw w tym art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku utracił moc w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku. Wnosiła o wznowienie postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem, zmianę wyroku przez zobowiązanie ZUS do wznowienia wpłaty emerytury i do wypłaty zaległych świadczeń wraz z odsetkami.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 6 października 2011 roku organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał T. G. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku. Podstawą wydanej decyzji był przepis art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzony do ustawy

przepisem art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) z dniem 1 stycznia 2011 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 21 lutego 2012 roku oddalił odwołanie wnioskodawczynie od tej decyzji, natomiast apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 roku. Z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych (wniosku o emeryturę, decyzji o jej przyznaniu) wynika, że wnioskodawczynie T. G. w dniu 23 lipca 2008 roku złożyła wniosek o emeryturę. W chwili składania wniosku pozostawała w stosunku pracy w Sądzie Rejonowym w Lublinie. Decyzją z dnia 25 września 2008 roku organ rentowy przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2008 roku, jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia na podstawie przepisu art.103 ust.2 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Z uwagi na to, że przepis art.103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy, został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku przez przepis art.37 ust.5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz.1507), organ rentowy wznowił wypłatę emerytury wnioskodawczynie decyzją z dnia 1 marca 2009 roku i świadczenie to było wypłacane do dnia 30 września 2011 roku. Z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art.6 ust.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został dodany przepis art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art.28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. W oparciu o ten przepis organ rentowy wydał decyzję z dnia 6 października 2011 roku wstrzymującą wypłatę emerytury wnioskodawczynie z dniem 1 października 2011 roku, ponieważ wnioskodawczynie nadal pozostaje w zatrudnieniu w Sądzie Rejonowym w Lublinie.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. (Dz.U.2012.1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Konsekwencją tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Wnioskodawczynie w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 czerwca 2012 roku jako podstawę skargi wskazywała przepis art. 401¹ kpc powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego orzekający o niezgodności przepisu art.28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie w sprawie III AUa 459/12.

Stosownie do treści art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej, co w stanie faktycznym sprawy oznacza właściwość Sądu Apelacyjnego.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżąca, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez

art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie , w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 lipca 2008 roku, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.